

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző:

Cím:

Pesti városatyák albuma.
XVII. botfai Hűvös Iván

Forrás:

Bp.

(Hely)

1918. V. 15

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Osztályozás

Tárgy

352

Hely

Idő

"1918"

Személy

352. 151 botfai Hűvös

Pesti városatyák albuma

XVII.

botfai Hűvös Iván.

Messze, kint a Városliget villanegyedében, egy Ilka-utcai gyönyörű kis palota elvonultságában ifju és snájdig remete várja nehezen érkező feltámadását: botfai Hűvös Iván, fővárosi bizottsági tag, a Városi Villamos helyettes vezérigazgatója és zeneszerző. Fia annak a Hűvösnek, a Józsefváros Ehrlichjének s hiába, nemcsak a Kossuthoknak és nagy szabadsághősöknek, de a klikk-törzsfőnököknek is meg vannak a maguk gyenge Herbertjei, törpe ivadécai. Ivánnal mindenképen nagyon elbánt a sors és az emberiség s immár az is csak egy hajszálon függ, hogy a Józsefvárosban öröklött kerületi vezériséget valamely ürge demokrata ki ne ragadja a kezéből. Letört, lejárt ember Iván a politikában, már csak az apja egykori nimbusza tartja a lelket iránta az emberekben, akiknek — ilyen furcsa lett a világ — már az sem imponál, hogy Ivánt rokoni kötelékek fűzik politikai ideáljához, gróf Tisza Istvánhoz.

Iván sohasem volt a naiv lelkesedésnek, a rajongó radikalizmusnak embere, Elvek dolgában nem volt tulságosan makacs, mindig csinos, kedves, testhezálló politikai elvei voltak. Istennel, a szervezetlen Józsefvárosban így is egé-

szen jól lehetett boldogulni. Az adóbizottságban Iván emberei ültek, a városházán tisztelték néhány Hűvös József emléket és minden lehetőséget elkövettek, hogy Ivánnak és hiveinek kedvébe járjanak. A Józsefvárosi körben bak- és chemin is akadt, és így minden megvolt, amit csak a polgárlélek megkívánhat. Amde változnak az idők, közben háboru volt egy kicsit s az emberek elkezdtek demokráciáról fecsegni. Iván azonban változatlanul megmaradt munkapártinak, sőt mondhatnók családi alapon lett még nagyobb munkapárti, mert elvette Tisza István és Sándor János egyik unokahugát s ismeretes, hogy az ilyen dolog nem mulik el nyomtalanul az ember politikai elvei fölött. (Lásd gróf Károlyi Mihály és gróf Andrássy Katinka násza). Iván bizony azóta egészen elvakult munkapárti lett s e minőségében kissé bátor és tulságosan fanyar zamatu kifejezésekkel illette Andrássy Gyulát és a mai kormányvezéreket. De ki hitte volna, hogy Tisza megbukhatik! Iván bizony nyúl nem követte volna el ezeket a politikai baklövéseket, ha idejében közlik vele, hogy Andrássyék még felül fognak kerekedni s ez esetben nyilván több reménnyel is drukkolna most a feltámadásért.

A feltámadás, amelyről Iván esetében szó van, nem is annyira politikai, mint inkább városi és közlekedésügyi értelemben veendő. Néhány Hűvös József ugyanis közeledni érezvén halálát fia Iván és veje dr. Lengyel Endre számára husszulejáratu, kitűnő szerződéseket biztosított, amelyek a Városi megváltása után is érvényben maradnak. Iván például 1921-i lejáratával évi 65 ezer koronás szerződést kapott,

azonban a főváros érthetetlen módon nem volt hajlandó Iván közreműködésére reflektálni. A városított Városi igazgatásában szerették, becsülték Ivánt, hiszen olyan kedves fiu, és úgy mosolyog mindig a szemével, de komoly állást nem bíztak rá. Nagyon bohém fiu ez az Iván mondták és belátták, hogy nem lehet rábíznai a vezetést, hidegre kell állítani a kis Hűvöst. Így történt Iván száműzése és tartott mindmostanáig, amikor Ivánnak friss reményei élednek keblében. Bódy Tivadar dr. polgármester lesz, most szeretne Iván visszacsuszni az aktivitás terére és elfoglalni atyjának, a «villamos királynak» uralkodói trónusát. Iván még is nyomta a gombot ennek érdekében és mint egyetlen bölcs megoldást lansziroztatta magát egyes megfizetett budapesti hírlapokban. A világ azonban hálátlan. A Városinál elfelejtették, mennyire szíven viselte egykor Iván a tisztviselő és személyzet jólétét és kulturáját. Kitiörtöttek emlékezetükből jótetteit, hogy száz száma adta alkalmazzottainak az operajegyeket, hadd műélvezzék meg a kitűnő Szikla Adolf Csodabilikom és Havasi gyopár című balettjeinek előadását. Most a több tisztviselő küldöttségben mentek Bódyhoz és megkérték ne szabadítsa rájuk a Hűvöst, mert akkor inkább valamennyien nyugdíjba mennek. A kalauzok is sztrájkkal fenyegetődznek az esetre, ha Iván visszatér, hogy még egy balettel lőjön be nekik. A komoly városi emberek, ha már betöltlenék a vezérigazgatói állást, inkább Rényi tanácsnokot akarják, mint Ivánt, aki kedves fiu, jó fiu, de a koncepciózus, komoly munka még sem állna jól az arcszínéhez. Peche van azzal is, hogy hiába nősült be egy miniszterelnöki családba, ez inkább akadály lett annak, hogy ismét fővillamos igazgató lehessen.

Bizony rossz napok járnak Ivánra, de lesz ez még rosszabbul is. A Józsefvárosban sem lehet örök az elytelen vezetés, a Hűvös Ivánok és Havas Rezsők eunuch-uralma és nincs már messze az idő, amikor egy öntudatos szervezkedés kirántja Iván alól a törzsfőnöki gyékényt is. Azt a bizonyos gyékényt, melyen eddig együtt árulták a politikai reakciót, a hasznát azonban Iván és törzskara vágta zsebre.

A Józsefváros polgárai szintén hűvösre teszik Ivánt és maguk akarják a sorsukat vezérgazgatni.